

فرار بزرگ

خروج شتابزده
نظامیان امریکا از
افغانستان

● زهره صفاری

تصویرش نیز رعب انگیز و دلهره آور بود. ۳۱ آگوست ۲۰۲۱، پیرمرد پرخاشیه کاخ سفید پشت تریبون ایستاد و گفت: «ادامه مأموریت مادر افغانستان بی‌فایده بود، چرا که باید میان ماندن و به چالش کشیده شدن یا ترک کشور یکی را انتخاب می‌کردیم. به عقیده من خروج نظامیان امریکایی بهترین تصمیم بود. نمی‌خواهم این جنگ را تا ابد ادامه دهم.» و اینگونه بود که با فروپاشی دولت کابل، امریکا و هم پیمانانش بساط خود را از افغانستان جمع کرده و در پروسه‌ای خاک این کشور را ترک کردند که تاریخ هرگز آن را فراموش نخواهد کرد. بدون شک دود آتش تصمیم غیرمسئولانه دولت «بایدن» تنها به چشم مردم افغانستان نفرت، بلکه بیش از هر چیز جایگاه و پرستیژ امریکا را در جهان نابود و میدان را برای رقبایش بازتر کرد.

«بایدن» و تیم مشاورانش بخوبی از این تهدیدات آگاه بودند و شاید همین امر نیز زمینه یارکشی «بایدن» را در منطقه ایندوپاسیفیک فراهم کرد و بستر خوبی برای مذاکرات امنیتی با استرالیا، هند و ژاپن شد، اما فارغ از تبعات

۹ شهریور ۱۴۰۰

امریکا به طولانی‌ترین جنگ خود خاتمه داد و از افغانستان خارج شد. خروج نظامیان امریکا که با یک بی‌برنامگی عظیم صورت گرفت، انتقادهای بسیاری را برانگیخت.

موارد زیادی در آن نادیده گرفته شده است. با این شرایط اگر افغانستانی‌ها بتوانند خوان اول را که پروسه چند ساله پذیرش مهاجرت‌شان است با موفقیت از سر بگذرانند، تحت پوشش آژانس‌های مهاجرتی برای اقامت و تأمین امکانات قرار می‌گیرند، اما با توجه به مشکلات پیش روی‌شان، دستیابی به این موقعیت برای همه پناهجویان ممکن نیست. «سعید» می‌گوید: «در ۶ ماهی که در پایگاه نظامی بودیم هیچ وکیل یا مقام مسئولی برای پیگیری کارهای مهاجرتی پیش ما نیامد و آینده چندان برای‌مان روشن نیست.»

خیانت «بایدن» به افغانستان

افغانستان هرگز نطق «جو بایدن»، رئیس‌جمهور امریکا را در زمان اعلام پایان خروج نیروهای این کشور از خاک افغانستان فراموش نخواهد کرد. سخنرانی‌ای که در آن مقامات کاخ سفید خنجری بر پشت افغانستان فرو کرده و مردم این کشور را با صدها وعده تحقق نیافته در برابر تغییری قرار دادند که

می‌گوید: «ما دیگر جایی در افغانستان نداریم و بازگشت برایمان معنایی جز حکم اعدام ندارد. پس اولویت اول و مهم‌مان تکمیل فرم مهاجرت، پیدا کردن کار و خانه‌ای مناسب است اما هزینه‌های زندگی در اینجا بسیار بالا است.»

اجرای اولویت مهم افغانستانی‌ها اما از نگاه حامیان حقوق بشر پرچالش‌ترین بخش است، چرا که از بعد منطق، تأمین خانه و امکانات رفاهی برای این حجم از مهاجران افغانی در عمل غیرقابل دسترس خواهد بود. از طرفی نباید فراموش کرد که افغان‌های بسیاری نیز در کشورهای هم پیمان امریکا اسکان داده شده و در انتظار روادید ایالات متحده بلا تکلیف مانده‌اند. در حال حاضر براساس آخرین آمار سازمان مهاجرت امریکا ۳۶ هزار و ۴۰۰ پناهجوی افغان برای دریافت ویزای ویژه مهاجرت رد صلاحیت شده‌اند و شرایط ۳۷ هزار نفر دیگر در دست بررسی قرار دارد و مقامات مهاجرتی امریکا معتقدند این برنامه اشتباهات بسیاری دارد و

بسیاری از مردم افغانستان که به پاس خوش خدمتی برای واشنگتن در ۲۰ سال گذشته، در ماه آگوست مجوز مهاجرت به امریکا را گرفتند و با هواپیماهای ایالات متحده، هزاران کیلومتر از خاک کشورشان دور شدند، پس از ۶ ماه بلا تکلیفی در پایگاه‌های نظامی، اگر خوش شانس باشند و هفت خوان مهاجرت را با موفقیت طی کنند، اجازه اقامت می‌گیرند اما هرگز شهروند دائمی امریکا نخواهند شد و این آغاز چالشی است که پایانی برای آن تعیین نشده است. «سعید» یکی از ۷۴ هزار افغانستانی است که پس از ۶ ماه زندگی در پایگاهی نظامی، به تازگی با خانواده‌اش به سوئیتی کوچک در یک هتل منتقل شده است، او

